

คำวินิจฉัยของ นายสุวิทย์ ชีรพงษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๓/๒๕๕๕

วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ศาลทหารกรุงเทพส่งคำร้องของพันเอก จาคูภัทร รัตนวิจิตร ผู้ร้อง ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดำที่ ๓๒/๒๕๕๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า

๑. พันเอก ศรายุทธ กลิ่นมาหอม เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง ผู้ร้อง เป็นจำเลย ต่อศาลทหารกรุงเทพ ว่า ผู้ร้องกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๕๘ และประมวลกฎหมายอาญาทหาร มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒

๒. ต่อมา วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลย ยื่นคำร้องต่อศาลทหารกรุงเทพ ว่า โจทก์ยังไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะโจทก์มิได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๔ ที่บัญญัติว่า “การกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา ๖๖ ว่า กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้ผู้กล่าวหายื่นคำกล่าวหาเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของตนต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปี” โดยเหตุที่ผู้ร้องเป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ฯ มาตรา ๔ ดังนั้น จึงขอให้ศาลทหารกรุงเทพยกฟ้องโจทก์โดยมิต้องไต่สวนมูลฟ้อง

๓. เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โจทก์ยื่นคำร้องเพิ่มเติมต่อศาลทหารกรุงเทพ ว่า เมื่อโจทก์ได้รับความเสียหายจากการกระทำโดยผิดกฎหมายของผู้ร้อง โจทก์จึงเป็นบุคคลผู้มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ ประกอบพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “ศาลทหารในเวลาปกติให้อัยการทหารหรือผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารมีอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญา แต่ถ้าผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารแล้ว ต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์” และมาตรา ๑๖ ที่บัญญัติว่า “บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร คือ (๑) นายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการ” โจทก์ซึ่งเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการจึงเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารและมีอำนาจฟ้องผู้ร้องในคดีนี้

๔. ต่อมา วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๗ ศาลทหารกรุงเทพมีคำสั่งว่า ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนมูลฟ้องได้ความในเบื้องต้นว่า โจทก์และผู้ร้องเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการ ซึ่งต่างเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร ก่อนที่จะได้วินิจฉัยว่าคดีมีมูลตามฟ้องโจทก์หรือไม่นั้น สมควรได้วินิจฉัยคำร้องขอให้ชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายเบื้องต้นของผู้ร้องเสียก่อนว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่เพราะเหตุเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา ๖๖ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามมาตรา ๔๓ ได้ในกรณีที่มีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๘๔ และในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๕ แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ฯ หาได้ตัดอำนาจฟ้องของผู้เสียหายตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ มาตรา ๔๕ แต่ประการใดไม่เมื่อโจทก์เป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการจึงเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ มาตรา ๑๖ (๑) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องผู้ร้องว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและหมิ่นประมาทอันเป็นความผิดอาญาต่อศาลทหารกรุงเทพได้

๕. เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องว่า ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายเบื้องต้นว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการซึ่งศาลวินิจฉัยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องผู้ร้องในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดอาญาต่อศาลทหารได้ นั้น ผู้ร้องเห็นว่า คำสั่งให้ประทับฟ้องของศาลทหารกรุงเทพดังกล่าวขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่ต้องการให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญเป็นผู้ตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะอยู่ในอำนาจศาลยุติธรรมหรือศาลทหาร ทั้งนี้ เพื่อมิให้มีการช่วยเหลือกันหรือกลั่นแกล้งฟ้องร้องกันและเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน

๖. ต่อมาวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ผู้ร้องได้ยื่นคำแถลงเพิ่มเติมประกอบคำร้องต่อศาลทหารกรุงเทพ ว่า แม้พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ มาตรา ๔๕ กำหนดให้สิทธิผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารมีอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญาก็ตาม แต่เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ฯ เป็นกฎหมายพิเศษที่รัฐธรรมนูญ

มีเจตนาารมณ์ให้อำนาจแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัย ตลอดจนดำเนินคดีอาญาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งปวงที่กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม โดยมีได้ยกเว้นให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทใดหรือบุคคลใด ดังนั้น เมื่อคดีนี้เป็นการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๑๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ การดำเนินการต่อข้าราชการในหน่วยราชการของกระทรวงกลาโหมที่กระทำความผิดจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจนำคดีที่เกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการมาฟ้องเองได้

ปัญหาว่า คดีความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โจทก์มีสิทธิเลือกใช้กฎหมายโดยเลือกฟ้องคดีเองตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ โดยไม่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ฯ มาตรา ๘๔ หรือมาตรา ๘๕ ได้หรือไม่ เห็นว่า ไม่มีกฎหมายใดกำหนดให้สิทธิผู้เสียหายที่จะเลือกใช้กฎหมาย เนื่องจากไม่ถูกต้องด้วยหลักการใช้กฎหมาย กฎหมายจะขาดสภาพการบังคับใช้ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิเลือก

๓. เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โจทก์ได้ยื่นคำร้องคัดค้านคำแถลงของผู้ร้องว่า คดีนี้ศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดปัญหาเบื้องต้นในปัญหาประเด็นข้อนี้ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องแล้วว่า โจทก์มีอำนาจฟ้อง และมีคำสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณาโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญดังผู้ร้องอ้าง เพราะรัฐธรรมนูญก็ดี หรือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ฯ ก็ดี มิได้บัญญัติตัดสิทธิโจทก์ไม่ให้นำคดีมาฟ้องต่อศาลเองเลย

๔. ต่อมา วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ศาลทหารกรุงเทพมีคำสั่งว่า ศาลได้วินิจฉัยคำร้องขอให้ชี้ขาดปัญหาข้อกฎหมายเบื้องต้นของจำเลยประกอบกับคำร้องคัดค้านของโจทก์แล้วเห็นว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะมีอำนาจดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา ๖๖ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามมาตรา ๔๓ ได้เฉพาะในกรณีที่มีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๘๔ และในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ตามมาตรา ๘๕ แต่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ฯ มิได้มีบทบัญญัติใดที่ตัดอำนาจฟ้องของผู้เสียหายที่จะได้สิทธิในการฟ้องคดีอาญาเองตามที่กฎหมายในส่วนวิธีสบัญญัติบัญญัติให้อำนาจไว้เมื่อเป็นผู้เสียหายตามความผิดในทางอาญาที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ดังนั้น เมื่อโจทก์และผู้ร้องเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรประจำการซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ มาตรา ๑๖ (๑) โจทก์ในฐานะผู้เสียหายจึงมีอำนาจฟ้องผู้ร้องในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการต่อศาลทหารกรุงเทพได้ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง

๕. เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลทหารกรุงเทพ ว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร ฯ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลใช้บังคับแก่คดีนี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) จึงขอให้ศาลทหารกรุงเทพรอการพิจารณาไว้ชั่วคราวและส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

๑๐. ศาลทหารกรุงเทพได้พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย และเนื่องจากตามคำร้องของผู้ร้องยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งต้องตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติไว้ ดังนั้น จึงส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาตามคำร้องของผู้ร้องก่อน

พิเคราะห์แล้ว ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง หรือไม่

รัฐธรรมนูญ

มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน”

มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ...

(๓) ใต้วงและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐรั่วรัวผิดปกติ กระทบความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทบความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

ฯลฯ”

พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง “ศาลทหารในเวลาปกติให้อัยการทหารหรือผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารมีอำนาจเป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญา แต่ถ้าผู้เสียหายมิได้เป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารแล้ว ต้องมอบคดีให้อัยการทหารเป็นโจทก์”

มาตรา ๔๕ “วิธีพิจารณาความอาญาทหาร ให้นำกฎหมาย กฎและข้อบังคับซึ่งออกตามกฎหมายฝ่ายทหารมาใช้บังคับ ถ้าไม่มีกฎหมาย กฎและข้อบังคับฝ่ายทหารก็ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม ถ้าวิธีพิจารณาข้อใดซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่จะใช้ได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง “ถ้าฟ้องถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้ศาลจัดการดังต่อไปนี้

(๑) ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ ให้ใต้วงมูลฟ้อง แต่ถ้าคดีนั้นพนักงานอัยการได้ฟ้องจำเลยโดยข้อหาอย่างเดียวกันด้วยแล้วให้จัดการตามอนุมาตรา (๒)

ฯลฯ”

ตามคำร้องของผู้ร้อง ผู้ร้องโต้แย้งว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องผู้ร้องได้เองโดยไม่ผ่านคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก่อน จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๔๕

และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) นั้น เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของศาลทหารในการพิจารณาสั่งกรณีที่ถูกผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหาร มีความประสงค์เป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญาเอง โดยบัญญัติให้ศาลทหารต้องไต่สวนมูลฟ้องก่อนสั่งประทับฟ้องเป็นกระบวนการในชั้นไต่สวนมูลฟ้องของศาลทหารซึ่งเป็นเรื่องระหว่างโจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายและศาลทหารกรุงเทพ การไต่สวนมูลฟ้องนี้เป็นขั้นตอนที่ศาลจะตรวจสอบความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานโจทก์ในเบื้องต้นว่า คดีนั้นจะมีมูลเพียงพอที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาสืบพยานต่อไป หรือไม่

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) นั้น เป็นบทบัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะทำการไต่สวนและวินิจฉัยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารฯ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) นั้น เป็นวิธีดำเนินคดีในศาลทหาร ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) เป็นวิธีดำเนินคดีในการพิจารณาไต่สวนและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวคือ เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นไต่สวนมูลฟ้องของศาลทหารกับการไต่สวนและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีได้มีความผูกพันหรือเกี่ยวข้องกันเลย จึงไม่อาจขัดหรือแย้งกันได้

ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติรับรองว่า บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองในกฎหมายเท่าเทียมกัน ผู้ร้องอ้างว่า การที่โจทก์นำคดีไปฟ้องต่อศาลทหารกรุงเทพและศาลทหารกรุงเทพมีคำสั่งรับฟ้อง ทำให้ผู้ร้องไม่สามารถได้รับการไต่สวนและวินิจฉัยจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) เป็นเหตุให้ผู้ร้องไม่ได้รับความคุ้มครองในทางกฎหมายเสมอกันกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่น นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหารฯ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ มีผลใช้บังคับเฉพาะบุคคลที่อยู่ในอำนาจของศาลทหารเท่านั้น ซึ่งบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันและมีสถานะอย่างเดียวกันก็จะได้รับการปฏิบัติที่เหมือนกันและอย่างเท่าเทียมกันในการใช้บังคับกฎหมาย สำหรับบุคคลที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลทหารก็จะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่ใช่ทหาร หากเป็นบุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดทางอาญา โดยบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารและประสงค์ดำเนินคดีด้วยตนเอง ก็ใช้สิทธิยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรมได้

และศาลยุติธรรมก็มีอำนาจรับฟ้องได้หากศาลได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีมีมูล จึงกล่าวได้ว่า กฎหมายได้จัดกลุ่มบุคคลไว้โดยเฉพาะตามลักษณะและประเภทของกลุ่มความของแต่ละระบบศาลไว้แล้ว โดยพิจารณาจากประเภทของบุคคลที่เป็นกลุ่มความและลักษณะประเภทแห่งคดี อันเป็นการคุ้มครองสิทธิ และบรรเทาความเสียหายของผู้เสียหายให้ได้รับการเยียวยาโดยองค์กรตุลาการ การจัดกลุ่มบุคคลต่าง ๆ เป็นไปเพื่อให้ได้รับความยุติธรรมตามลักษณะกลุ่มความและลักษณะของคดีตามที่รัฐธรรมนูญและ กฎหมายบัญญัติไว้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๕ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๒ วรรคหนึ่ง (๑) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง (๓) และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง

นายสุวิทย์ ธีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ